

»Voimallinen kertomus rakkaudesta,
toivosta ja sovitukselta.»

- WASHINGTON INDEPENDENT REVIEW OF BOOKS

Ainoastaan

Suomentanut Laura Liimatainen

**COLLEEN
HOOVER**

WSOY

COLLEEN HOOVER

**AINOASTAAN
SINÄ**

Suomentanut Laura Liimatainen

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Englanninkielinen alkuteos

Regretting You

Copyright © 2019 by Colleen Hoover

All rights reserved. Original edition published by Montlake Romance, Seattle.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50066-8

Painettu EU:ssa

1. painos

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Tämä kirja on omistettu nerokkaalle ja
kiehtovalle Scarlet Reynoldsille.
En malta odottaa, millaisen vaikutuksen
teet koko maailmaan.*

1. LUKU

Morgan

Ovatkohan ihmiset ainoita elollisia, jotka ikinä tuntevat olonsa ontoksi?

En ymmärrä, miten ruumiini voi olla täynnä kaikkea tavanomaista – luita ja lihaksia ja verta ja sisäelimiä – mutta siitä huolimatta rinnassa tuntuu toisinaan tyhjältä, kuin suuhuni voisi huutaa ja ääni kaikuisi sisälläni.

Minusta on tuntunut tältä jo viikkokaupalla. Toivoin tunteen menevän ohi, sillä minua alkaa jo huolestuttaa se, mistä tyhjyyden tunne kumpuaa. Minulla on mahtava poikaystävä, jonka kanssa olemme olleet yhdessä melkein kaksi vuotta. Jos ei oteta huomioon Chrisin hetkittäistä (useimmiten alkoholin siivittämää) lapsellista teineilyä, hän on kaikin puolin unelmapoikaystävä. Hauska, komea, rakastaa äitiään, pyrkii kohti tavoitteitaan. En ymmärrä, miten tyhjyyden tunne voisi johtua hänestä.

Sitten on Jenny, pikkusiskoni, paras ystäväni. Tiedän kuitenkin, ettei tunne ole hänen syytään. Juuri hän tekee minut useimmiten onnelliseksi, vaikka olemme täysiä vastakohtia.

Hän on ulospäinsuuntautunut, spontaani ja kovaääninen, ja hänellä on kadehdittavan upea nauru. Minä olen häntä hiljaisempi, ja nauruni on tuon tuosta väkinäinen.

Vitsailemme usein siitä, että olemme niin erilaisia, että jos emme olisi siskoksia, inhoaisimme toisiamme. Hänestä minä olisin tylsä ja minusta hän olisi ärsyttävä, mutta juuri siksi, että olemme siskoja ja ikäeroa on vain vuosi, eroavaisuutemme jotenkin pelaavat yhteen. Toisinaan välimme ovat kireät, mutta selvitämme aina riitamme. Ja mitä vanhemmaksi tulemme, sitä vähemmän riitelemme ja sitä enemmän vietämme aikaa toistemme seurassa. Erityisesti nyt, kun Jenny seurustelee Chrisin parhaan kaverin Jonahin kanssa. Me neljä olemme olleet yhdessä lähes jokaisen valveillaolohetken siitä lähtien, kun Chris ja Jonah valmistuivat lukiosta viime kuussa.

Viimeaikainen epämääräinen tyytymättömyyteni voisi johtua äidistä, mutta ei se käy järkeen. Hänen poissaolossaan ei ole mitään uutta. Itse asiassa olen nykyään entistäkin tottuneempi siihen. Olen hyväksynyt sen, että minä ja Jenny vedimme vanhempia jaettaessa lyhyen korren. Äiti ei ole juuri ollut läsnä sen jälkeen, kun isä kuoli viisi vuotta sitten. Silloin olin katkerampi siitä, että jouduin olemaan Jennylle vanhempänä. Ja mitä enemmän minulle tulee ikää, sitä vähemmän minua häiritsee se, ettei äiti sekaannu elämäämme, määrää kotiintuloaikoja tai... välitä. On suoraan sanottuna aika hauskaa olla seitsemäntoistavuotias ja saada vapauksia, joista useimmat ikäiseni voivat vain haaveilla.

Mikään ei ole muuttunut elämässäni viime aikoina lukuun ottamatta syvää tyhjyyden tunnetta, joka on vallannut minut.

Tai kenties jokin on muuttunut, mutta en peloltani ole huomannut.

»Arvatkaa mitä?» Jenny kysyy. Hän istuu pelkkäjän paikalla. Jonah ajaa, ja minä ja Chris olemme takapenkillä. Jenny on kääntynyt ympäri istuimellaan, ja hänen innostunut katseensa kulkee minusta Chrisiin ja takaisin. Hän on tänään nättinä. Hän lainasi minulta maksimekon ja jätti meikin luonnolliseksi. Viisitoistavuotiaan ja kuusitoistavuotiaan Jennyn välillä on huima ero. »Hank lupasi hommata meille pilveä.»

Chris läiskäisee Jennyn kanssa ylävitosen. Vilkaisen ulos ikkunasta, sillä en ole varma, mitä mieltä olen Jennyn pilvenpoltosta. Olen itse kokeillut pari kertaa – kuuluu asiaan, kun on sellainen äiti kuin meillä. Jenny on kuitenkin vasta kuudentoista ja kiskoo jokaisissa bileissä kaikkea, mitä käsiinsä saa. Suureksi osaksi sen vuoksi minä pidän pääni selvänä. Olen aina tuntenut olevani vastuussa hänestä, sillä olen meistä vanhempi eikä äiti valvo tekemisiämme mitenkään.

Toisinaan minusta tuntuu kuin olisin Chrisinkin lapsenvahti. Ainoa tässä autossa, joka ei tarvitse vahtimista, on Jonah, mutta ei sen vuoksi, etteikö hän joisi tai polttaisi pilveä. Hän vain tuntuu aina käyttäytyvän kypsästi, oli hän vetänyt mitä tahansa. Hän on yksi tasaisimmista koskaan tapaanmistani tyypeistä. Hän on hiljainen humalassa, hiljainen pilvessä, hiljainen tyytyväisenä ja jotenkin vielä hiljaisempi vihaisena.

He ovat olleet Chrisin kanssa parhaita kavereita lapsuudesta saakka, ja he ovat kuin minun ja Jennyn miesversiot, toistensa täysiiä vastakohtia. Chris ja Jenny ovat aina juhlien

keskipisteitä. Minä ja Jonah olemme näkymättömiä sivuhenkilöitä.

Se sopii minulle. Mieluummin tarkkailen ihmisiä hiljaisena seinäruusuna kuin seison keskellä lattiaa muiden katseltavana.

»Miten kaukana se paikka oikein on?» Jonah kysyy.

»Ehkä kahdeksan kilsan päässä», Chris vastaa. »Ei enää pitkä matka.»

»Ei ehkä täältä, mutta kotoa kyllä. Kuka ajaa yöllä kotiin?» Jonah jatkaa.

»En minä!» Jenny ja Chris huudahtavat yhteen ääneen.

Jonah vilkaisee minua taustapeilistä. Hän katsoo minua hetken silmiin, ja sitten minä nyökkään. Hänkin nyökkää. Sanaakaan sanomatta olemme sopineet pysyvämme selvinpään tänään.

En tiedä, miten me sen teemme – käymme sanattoman keskustelun – mutta se on aina onnistunut meiltä moitteetta. Kenties olemme niin samankaltaisia, että olemme tuon tuosta samalla aaltopituudella. Jenny ja Chris eivät huomaa. Heidän ei tarvitse käydä sanattomia keskusteluja, sillä he vain pölyttävät ääneen kaiken, mikä mieleen juolahtaa, kannatti tai ei.

Chris tarttuu käteeni kiinnittääkseen huomioni. Kun katson häntä, hän suutelee minua. »Näytät kauniilta tänään», hän kuiskaa.

Hymyilen. »Kiitos. Olet itsekin aika komea.»

»Tuletko meille yöksi?»

Mietin ehdotusta hetken, mutta Jenny kiepsahtaa ympäri ja vastaa puolestani. »Ei minua voi jättää yksin. Olen alaikäinen ja aion seuraavien neljän tunnin aikana käyttää paljon

alkoholia ja mahdollisesti muita päihteitä. Kuka pitää tukasta kiinni, kun yrjään aamulla, jos Morgan on teillä yötä?»

Chris kohauttaa olkiaan. »Miten olisi Jonah?»

Jenny nauraa. »Jonahilla on normaalit vanhemmat ja kotiintuloaika puoliltaöin. Kyllä sinä sen tiedät.»

»Jonah pääsi juuri lukiosta», Chris sanoo ja puhuu Jonahista kuin hän ei istuisi etupenkillä kuuntelemassa jokaista sanaa. »Hänen pitäisi miehistyä ja mennä kerrankin kotiin vasta aamulla.»

Chrisin puhuessa Jonah kääntää auton huoltoasemalle. »Tarvitseeko kukaan mitään?» Jonah kysyy kiinnittämättä huomiota keskusteluun, joka käsittelee häntä.

»Joo, yritän ostaa vähän kaljaa», Chris sanoo ja avaa turvavyönsä.

Se saa minut nauramaan. »Näytät niin alaikäiseltä kuin voi olla. Ei sinulle mitään kaljaa myydä.»

Chris virnistää ja ottaa kommenttini selvästi haasteena. Hän lähtee sisään asemalle, ja Jonah menee tankkaamaan. Kurotan nappaamaan hanskalokerosta vesimelonin makuisia kovia Jolly Rancher -karkkeja, jotka Jonah aina jättää pussin pohjalle minua varten. Vesimeloni on mauista paras. En ymmärrä, miten kukaan voi inhota sitä, mutta niin Jonah vain inhoaa.

Jenny napsauttaa turvavyönsä auki ja kömpii viereeni takapenkille. Hän istuu jalkojensa päälle ja kääntyy puoleeni. Ilkikurinen katse silmissään hän sanoo: »Taidan harrastaa seksiä Jonahin kanssa tänä iltana.»

Ensimmäistä kertaa aikoihin rintani tuntuu täydeltä, mutta ei hyvällä tavalla. On kuin sisääni tulvisi sakeaa vettä, ehkä jopa mutaa. »Sinä täytit vasta kuusitoista.»

»Olit itse samanikäinen, kun sinä ja Chris menitte ekaa kertaa sänkyyn.»

»Niin, mutta me ei oltu seurusteltu vasta kahta kuukautta. Ja kadun sitä edelleen. Se sattui aivan hitosti, kesti ehkä minuutin, ja hän lemusi tequilalta.» Vaikenen, sillä kuulostaa siltä kuin vähättelisin poikaystäväni taitoja rakastajana. »Hän on kyllä petrannut.»

Jenny naurahtaa, mutta lysähtää sitten penkille huokaisen. »Voisit vähän arvostaa, kun olen pihdannut kaksi kuukautta.»

Tekisi mieli nauraa, sillä kaksi kuukautta ei ole mitään. Minusta hän voisi odottaa vielä vuoden. Tai viisi.

En tiedä, miksi vastustan tätä niin kiihkeästi. Jenny on oikeassa – olin häntä nuorempi, kun aloin harrastaa seksiä. Ja jos hänen on pakko menettää neitsyytensä jollekulle, niin on hyvä tietää, että tyyppi on oikeasti kiva. Jonah ei ole koskaan ylittänyt Jennyn rajoja. Itse asiassa Jonah tunsii Jennyn kokonaisen vuoden eikä yrittänyt yhtikäs mitään ennen kuin hän täytti kuusitoista. Se oli Jennystä turhauttavaa, mutta odottamalla Jonah ansaitsi kunnioitukseni.

Huokaan. »Neitsyyden voi menettää vain kerran, Jenny. En halua, että teet sen kännissä jonkun tuntemattoman tyyppin luona vieraassa sängyssä.»

Jenny pyörittelee päätään kuin oikeasti miettisi sanojani. »Ehkä me tehdään se sitten autossa.»

Nauran, vaikkei vitsi ole hauska. Nauran, koska Jenny pilkkaa minua. Juuri niin minä menetin neitsyyteni Chrisille, ahtautuneena hänen isänsä Audin takapenkille. Se oli täysin mitänsanomaton ja läpikotaisin noloa, ja vaikka seksimme

onkin siitä parantunut, olisi kiva, jos voisimme muistella ekaa kertaamme lämpimämmin.

En halua miettiä Jennyn seksielämää, saati sitten puhua siitä. Juuri tämän takia on vaikea olla parhaita kavereita pikkusiskon kanssa – haluan olla innoissani hänen puolestaan ja kuulla kaiken, mutta haluan silti varjella häntä niiltä virheiltä, joita olen itse tehnyt. Olen aina halunnut hänelle jotain parempaa.

Katson häntä vilpittömästi ja yritän parhaani mukaan välttää kaikkea äidillisyyttä. »Jos se tapahtuu tänään, niin ole ainakin selvinpäin.»

Jenny muljauttaa silmiään neuvolleni ja kapuaa takaisin etupenkille juuri kun Jonah avaa kuskin oven.

Chrisin tulee takaisin, tietenkin ilman kaljoja. Hän läimäyttää oven kiinni ja ristii kädet puuskaan rinnalleen. »On todella perseestä näyttää tällaiselta vauvalta.»

Nauran ja sipaisen hänen poskeaan saadakseni hänen huomionsa. »Vauvanaamasi on niin söpö.»

Se saa Chrisin hymyilemään. Hän nojautuu suutelemaan minua, mutta vetäytyy heti, kun huulet koskettavat omiani. Hän koputtaa Jonahin penkkiä. »Yritä sinä ostaa.» Chris vetää rahat taskustaan ja kumartuu heittämään ne keskikonsolille.

»Eikö siellä ole ihan riittävästi viinaa?» Jonah kysyy.

»Ne ovat vuoden suurimmat valmistujaisbileet. Kaikki viimeisen vuoden opiskelijat ovat tulossa, ja me ollaan kaikki alaikäisiä. Tarvitaan mahdollisimman paljon tulitukea.»

Jonah ottaa rahat vastahakoisesti ja nousee autosta. Chris suutelee minua taas, tällä kertaa kielen kanssa, mutta vetäytyy jälleen nopeasti. »Mitä sinulla on suussa?»

Puraisen Jolly Rancherin rikki. »Karkkia.»

»Minäkin haluan», Chris vastaa ja painaa suunsa suulleni. Jenny ulvahtaa etupenkiltä. »Lopettakaa. Lätinä kuuluu.»

Chris irrottautuu hymyillen, mutta hänenkin suussaan on karkin palanen. Hän puraisee sitä kiinnittäessään turva-
vyönsä. »Valmistumisesta on kuusi viikkoa. Kuka järjestää
bileet kuusi viikkoa valmistujaisten jälkeen? Vaikka en minä
valita. Tuntuu vain, että valmistujaisbileiden pitäisi jo olla
mennyttä elämää.»

»Ei valmistujaisista ole kuutta viikkoa vaan neljä», sanon.

»Kuusipas», Chris oikaisee. »On heinäkuun yhdestoista.»

Miten niin kuusi viikkoa?

Kroppani joka ikinen lihas jännittyy, ja yritän piilottaa sen
Chrisiltä, mutta en voi olla reagoimatta hänen sanoihinsa.
Jäykistyn pikkurillejä myöten.

Ei siitä ole kuutta viikkoa. *Eihän?*

Jos valmistujaisista on kuusi viikkoa... kuukautiseni ovat
kaksi viikkoa myöhässä.

Voi paska. Paskan paskan paska.

Jonahin auton takakontti pompsahtaa auki. Sekä Chris
että minä käännyimme ympäri juuri kun Jonah läiskäisee kon-
tin kiinni ja kävelee kuskin ovelle. Autoon istuessaan hän
hymyilee omahyväisesti.

»Saakelin kusipää», Chris mutisee päätään pudistellen.

»Eikö kysytty edes papereita?»

Jonah panee auton ajovaihteelle ja suuntaa ulos huoltoase-
man pihasta. »Ei siinä muuta tarvita kuin itsevarmuutta, ys-
tävä hyvä.»

Katson, kuinka Jonah tarttuu konsolin yli Jennyä kädestä.

Tuijotan ulos ikkunasta. Vatsaani kuristaa, kädet hikoavat ja sydän hakkaa, kun lasken päiviä edellisistä kuukautisista. En ole uhrannut kierrolleni ajatustakaan. Tiedän, että minulla oli menkat valmistajaisten aikaan, sillä Chrisiä otti päähän, ettemme me voineet mennä sänkyyn. Olen odottanut niiden alkavan minä päivänä hyvänsä, sillä luulin, että valmistujaisista oli vasta kuukausi. Meillä neljällä on ollut niin kiire lorvilla kesälomalla, etten ole miettinyt koko asiaa.

Kaksitoista päivää. Kuukautiseni ovat kaksitoista päivää myöhässä.

Valmistujaisbileissä en pysty ajattelemaan mitään muuta koko iltana. Haluaisin lainata Jonahin auton avaimia, ajaa vuorokauden ympäri auki olevaan apteekkiin ja ostaa raskaustestin, mutta auton lainaaminen herättäisi Jonahin uteliaisuuden. Lisäksi Jenny ja Chris huomaisivat poissaoloni. Sen sijaan minun on vietettävä koko ilta niin koväänisen musiikin jyskeessä, että tunnen kuminan luissani. Talon joka nurkassa on hikisiä vartaloita, minnekään ei pääse pakoon. En uskalla juoda, sillä jos olenkin raskaana, en tiedä miten alkoholi vaikuttaa. En ole juuri ajatellut raskaaksi tulemistä, enkä tiedä, kuinka paljon alkoholi voi vahingoittaa sikiötä. En aio ottaa riskiä.

Tämä ei voi olla totta.

»Morgan!» Chris huutaa huoneen halki. Hän seisoo pöydällä jonkun toisen tyyppin vieressä. He pelaavat peliä, jossa pitää seisoa yhdellä jalalla ja juoda shotteja, kunnes toinen

kaatuu. Se on Chrisin lempijuomapeli, ja hän viittoilee minua luokseen, vaikken kestä häntä siinä tilassa. Ennen kuin pääsen perille, toinen pöydällä tasapainotteleva jätkä kaatuu ja Chris iskee nyrkkinsä ilmaan voiton merkiksi. Sitten hän hyppää alas juuri kun saavun hänen luokseen. Hän kietoo kätensä ympärilleni, vetää minut liki.

»Olet ihan tylsä», hän sanoo ja nostaa muovimukinsa huulilleni. »Juo. Pidä hauskaa.»

Työnnän mukin pois. »Olen tänään kuskina. En halua juoda.»

»Ei kun Jonah ajaa. Ei mitään hätää.» Chris yrittää taas saada minut juomaan, mutta työnnän mukin uudelleen pois.

»Jonah halusikin juoda, niin lupasin ajaa», valehtelen.

Chris katselee ympärilleen ja huomaa jonkun lähistöllä. Seuraan hänen katsettaan ja näen Jonahin, joka istuu sohvalla Jennyn jalat sylissä. »Jätkähän on tänään kuskina?»

Jonah vilkaisee minua ennen kuin vastaa. Sanaton keskustelumme kestää kaksi sekuntia, mutta anova ilmeeni kertoo, että hänen on vastattava Chrisille kieltävästi.

Jonah kallistaa hieman uteliaana päätään, mutta kääntää sitten katseensa Chrisiin. »En taida olla. Ajattelin vetää perseet.»

Chrisin hartiat lysähtävät, ja hän katsoo minua. »Ei sitten. Täytyy kai pitää hauskaa yksinään.»

Yritän olla loukkaantumatta hänen sanoistaan, mutta se on vaikeaa. »Tarkoitatko, etten ole hauska selvinpäin?»

»Olet kyllä, mutta känni-Morgan on lempi-Morganini.»

Ahaa. Aika surullinen toteamus. Chris on kuitenkin jurrissa, joten en tartu loukkaukseen, vaikka sitten vain

välttääkseni riidan. En jaksa tapella. Mielessä on tärkeämpiäkin asioita.

Taputan Chrisin rintaa molemmin käsin. »No, känni-Morgan ei pääse tänään paikalle, eli etsi muuta bileseuraa.»

Heti sen sanottuani Chrisin kilpakumppani kiskoo hänet käsivarresta takaisin pöydälle. »Revanssi!» tyyppi huutaa.

Sen jälkeen Chrisiä ei enää kiinnosta selväpäisytyteni, joten tartun tilaisuuteen karata kauemmas hänestä, metelistä, näistä ihmisistä. Kävelen takaovesta ulos, missä odottaa bileiden hiljaisempi alue ja raikas ulkoilma. Uima-altaan vieressä on tyhjä tuoli, ja vaikka pariskunta vedessä tekee melkein taatusti jotakin epähygieenistä, pihalla on silti mukavampaa kuin sisällä. Asettelen tuolini niin, etten näe paria, painaudun selkänojaa vasten ja suljen silmät. Seuraavat minuutit yritän olla käymättä pakkomielteisesti läpi viimeisen kuukauden aikana kokemiani mahdollisia tai olemattomia oireita.

En ehdi ajatellakaan, miten tämä vaikuttaa tulevaisuuteeni, kun kuulen jonkun raahaavan tuolia betonilla takanani. En edes halua avata silmiä ja katsoa, kuka siellä on. En jaksa nyt Chrisiä ja hänen humalaista sekoiluaan. En jaksa edes Jennyä ja hänen limuviinojaan, pilveään ja kuusitoistavuotisuuuttaan.

»Onko kaikki hyvin?»

Huokaisen helpotuksesta kuullessani Jonahin äänen. Kallistan päätäni, avaan silmät ja hymyilen hänelle. »Joo, kaikki hyvin.»

Näen ilmeestä, ettei hän usko minua, mutta mitä väliä. En todellakaan aio kertoa Jonahille, että menkkani ovat

myöhässä, sillä (a) asia ei kuulu hänelle ja (b) en edes tiedä, olenko raskaana ja (c) jos olenkin, niin ensimmäisenä kerron Chrisille.

»Kiitti, että valehtelit Chrisille», sanon. »Ei vaan tee mieli juoda tänään.»

Jonah nyökkää ymmärtäväisesti ja ojentaa muovimukia. Huomaan, että hänellä on niitä kaksi, joten otan toisen. »Se on limsaa», hän selittää. »Löysin kylmälaukusta yksinäisen pullon.»

Juon mukista ja nojaudun taakse. Limsa maistuu sitä paitsi niin paljon paremmalta kuin viina. »Missä Jenny on?»

Jonah nyökkää kohti taloa. »Vetää juomapelissä shotteja. En kestänyt katsoa.»

Voihkaisen. »Inhoan noita pelejä.»

Jonah nauraa. »Miten olemme molemmat päätyneet yhteen täydellisten vastakohtiemme kanssa?»

»Sitähän sanotaan, että erilaisuus viehättää.»

Jonah kohauttaa harteitaan, mikä on minusta kummallista. Hän tuijottaa minua hetken, kääntää sitten katseensa ja sanoo: »Kuulin, mitä Chris sanoi sinulle. En tiedä, tulitko ulos sen vuoksi, mutta toivottavasti tiedät, ettei hän tarkoitanut sitä. Hän on kännissä. Tiedäthän sinä, millainen hän on bileissä.»

Tykkään siitä, miten Jonah puolustaa Chrisiä. Chris osaa olla toisinaan ajattelematon, mutta Jonah ja minä tiedämme, että hänellä on suurempi sydän kuin meillä kahdella yhteensä.

»Saattaisin olla vihainen, jos hän olisi aina tuollainen, mutta nyt juhlitaan valmistumista. Tajuan, että Chris pitää hauskaa ja haluaa minunkin pitävän hauskaa. On hän tavallaan

oikeassa. Känni-Morgan on paljon parempi tyyppi kuin selvä-Morgan.»

Jonah katsoo minua terävästi. »Olen erittäin painavasti eri mieltä.»

Hänen vaiettuaan irrotan katseeni hänestä ja katson mukiini, sillä minua pelottaa, mitä on tapahtumaisillaan. Rintani alkaa taas täyttyä, mutta tällä kertaa hyvällä tavalla. Tyhjyys täyttyy lämmöllä ja lepatuksella ja sydämenlyönneillä, ja vihaan sitä, sillä tajuan vihdoinkin, miksi olen tuntenut itseni niin ontoksi viime viikot.

Syy on Jonah.

Joskus kun olemme kahdestaan, tunnen tyhjeneväni, kun hän kääntää katseensa. Minusta ei koskaan ole tuntunut siltä Chrisin kanssa.

Sen tajuaminen säikäyttää minut perinpohjaisesti.

Olen elänyt melkein koko elämäni tuntematta mitään tämän kaltaistakaan, mutta nyt tuntuu kuin osa minusta katoaisi yhdessä tunteen kanssa.

Peitän kasvot käsilläni. On paskamaista tajuta, että jos tekisin listan kaikista maailman ihmisistä, joiden seurassa haluan olla, Jonah Sullivan olisi kärkikahinoissa.

On kuin rintani olisi jatkuvasti etsinyt puuttuvaa palastaan, ja Jonah pitäisi sitä nyrkissään.

Nousen seisomaan. On pakko päästä pois hänen läheltään. Minähän olen rakastunut Chrisiin. Sen vuoksi minulle tulee vaivaantunut ja hankala olo, kun olen kahdestaan hänen parhaan kaverinsa kanssa ja tunnen tällaista. Ehkä kaikki johtuu limsasta.

Tai raskauden pelosta.

Ehkä tämä ei liity Jonahiin mitenkään.

En ole ollut jalkeilla viittäkään sekuntia, kun Chris ilmestyy kuin tyhjästä. Hän kietoo kätensä tiukasti ympärilleni ja rojauttaa meidät molemmat uima-altaaseen. Olen sekä raivoissani että helpottunut, sillä halusin pois Jonahin luota, mutta nyt uppoan syvään päätyyn uima-altaassa, johon en todellakaan ollut pulahtamassa täysissä pukeissa.

Nousen pinnalle samaan aikaan Chrisin kanssa, mutta ennen kuin ehdin huutaa hänelle, hän vetää minut luokseen ja suutelee. Vastaan suudelmaan, sillä kaipaen kipeästi muuta ajateltavaa.

»Missä Jenny on?» Sekä Chris että minä nostamme katseemme, ja Jonah seisoo yllämme mulkoillen Christiä.

»Ei tietoa», Chris vastaa.

Jonah muljauttaa silmiään. »Pyysin pitämään häntä silmällä. Hän on kännissä.» Jonah kävelee sisään etsimään Jennyä.

»Niin olen minäkin», Chris sanoo. »Älä koskaan pyydä kanniläistä vahtimaan toista kanniläistä!» Chris kauhaisee muutaman vedon, kunnes jalat koskevat pohjaan, ja vetää sitten minut mukanaan. Hän nojautuu altaan seinää vasten ja asettelee minut niin, että olemme vastakkain ja käsivarteni ovat hänen kaulansa ympärillä. »Anteeksi siitä, mitä sanoin aiemmin. Ei mikään versio sinusta ole tylsä.»

Suljen suuni helpottuneena siitä, että hän tajusi olleensa idiootti.

»Halusin vain, että sinulla on tänään hauskaa. Sinulla ei taida olla hauskaa.»

»Nyt on.» Väännän pakolla kasvoni hymyyn, sillä en halua hänen huomaavan sisälläni kytevää kaaosta. En voi kuitenkaan

olla huolestumatta, vaikka kuinka yritän lykätä sitä tulevaisuuteen ja siihen, kun tiedän varmasti. Olen huolissani itsestäni, Chrisistä, lapsesta jonka saatamme olla tuomassa maailmaan ennen kuin kumpikaan meistä on valmis. Meillä ei ole varaa lapseen. Me emme ole valmistautuneita. En edes tiedä, haluanko viettää loppuelämäni Chrisin kanssa. Kyllä sellaisesta pitäisi olla varma ennen kuin luo ihmisen yhdessä.

»Haluatko tietää, mikä on lempijuttuni sinussa?» Chris kysyy. Paitani kelluu jatkuvasti pintaan, joten hän työntää sen farkkujeni vyötärönauhan alle. »Olet uhrautujalainen. En edes tiedä, onko sellaista sanaa olemassa, mutta sellainen sinä olet. Teet kaikkea, mitä et halua, jotta ympärilläsi olevien ihmisten elämä olisi parempaa. Olet esimerkiksi kuskina. Ei se tee sinusta tylsää. Se tekee sinusta sankarin.»

Nauran. Chris jakelee aina humalassa kohteliaisuuksia. Joskus pilkkaan häntä sen vuoksi, mutta salaa tykkään siitä.

»Nyt sinun pitäisi kertoa, mistä tykkäät minussa», hän sanoo.

Nostan ja käännän katseeni vasemmalle kuin joutuisin miettimään. Hän puristaa kylkeäni leikkisästi.

»Tykkään siitä, miten hauska olet», sanon. »Saat minut nauramaan, vaikka olisin kuinka turhautunut.»

Chris hymyilee, ja leuan keskelle ilmestyy hymykuoppa. Hänellä on niin upea hymy. Jos olen raskaana ja päädymme saamaan lapsen, toivottavasti se perii Chrisin hymyn. Muuta hyvää tästä tilanteesta ei voi seurata.

»Mistä muusta tykkäät?» hän kysyy.

Kosketan hymykuoppaa valmiina kertomaan, kuinka ihana hänen hymynsä on, mutta sen sijaan sanonkin: »Sinusta tulee varmaan loistava isä vielä joskus.»

En tiedä, miksi sanoin noin. Kenties koetan kepillä jäätä. Arvuuttelen hänen reaktiotaan.

Hän nauraa. »Totta helvetissä. Clara rakastuu minuun.»

Kallistan päätäni. »Kuka Clara?»

»Tuleva tyttäreni. Olen jo päättänyt hänen nimensä. Pojan nimi on vielä mietinnässä.»

Pyöräytän silmiäni. »Entä jos tuleva vaimosi inhoaa nimeä?»

Hän sivelee molemmin käsin kaulaani ja tarttuu poskiini. »Et sinä inhoa.» Sitten hän suutelee minua. Ja vaikka suudelma ei täytä rintaani niin kuin Jonahin katseet, hetki tuntuu lohdullisen vakuuttavalta. Luotan hänen sanoihinsa. Siihen, että hän rakastaa minua.

Mitä tahansa tapahtuukin, kun huomenna teen raskaus-testin... olen varma, että hän on tukenani. Sellainen tyyppi Chris vain on.

»Kaverit, pitää alkaa lähteä», Jonah sanoo.

Chris ja minä erkaannumme toisistamme ja katsomme Jonahia. Hänellä on sylissään Jenny, joka on kietonut kätensä hänen kaulansa ympäri, painanut kasvonsa hänen rintaansa ja vaikeroi.

»Sanoin, ettei kannata nousta pöydälle», Chris sanoo hiljaa ja kapuaa ylös uima-altaasta. Hän auttaa minut kuivalle maalle, ja puristamme mahdollisimman paljon vettä vaatteistamme ennen kuin suuntaamme Jonahin autolle. Onneksi siinä on nahkapenkit. Minä menen kuskiksi, sillä Chris

»Fantastisen kaunistelematon kertomus rakkaudesta, surusta ja perheestä.»

- HELLOGIGGLES

»Sydämeenkäyvä... Sävyyttävä tarina äidistä ja tyttärestä on täynnä toivoa, menetystä ja suurta rakkautta.»

- WOMAN'S WORLD

»Tämä kirja surusta, ystävydestä ja äiti-tytär-suhteesta on vuoroin sydäntäsärkevä, vuoroin riemastuttava.»

- MINDBODYGREEN

Morgan ja hänen kuusitoistavuotias tyttärensä Clara eivät tule toimeen keskenään. Teini-iässä raskaaksi tullut Morgan haluaa varmistaa, ettei tytär toista hänen virheitään. Clara taas kammoaa äitinsä suunnitelmallista, yllätyksetöntä elämää. Aviomies ja isä Chris on se liima, joka pitää pienen perheen koossa. Kun Chris menehtyy auto-onnettomuudessa, Morganin ja Claran elämä romahtaa. Niin äidin kuin tyttärenkin on löydettävä oma tapansa selviytyä surun keskellä – ja annettava mahdollisuus uudelle alulle.

»Mukaansatempaavassa kirjassa on roppakaupalla Hooverille tunnusomaisia tunteita ja yllätyksiä.»

- BOOKLIST

»Tunteet ovat pinnassa, keskustelut syvällisiä ja ihmissuhteiden risti-veto hienovaraisia.»

- KIRKUS REVIEWS

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50066-8